

и честъ на народътъ си. Земята да не приеме оногова, който стане прѣдатель. Майчиното му млѣко да е харамъ, който стане измѣнникъ на тѣзи клѣтва. Ний не сме вече за насъ си и не отиваме за печалба, но да мремъ. Пазете това знаме да не падне въ рѣцѣтъ на неврникътъ, защото ще стане за хула и поругание. Отъ днесъ-на-татъкъ, ставаме волна жертва за народътъ си. Да вървимъ напредъ и Богъ да ни е на помощъ.“ Иларионъ като свърши говорението си, извади сабяга си, а въйводата закрѣпи пушката, си и кръстосаха ги и всичкитъ момчета кръстинкомъ поминуваха подъ кръстосаната сабя и пушка. Въ този обрядъ се състоеше *сзаклятието имъ*. Всичкитъ като поминаха, запѣха: „*Нещеме ний богитство, нещеме ний пари*“ и пр. Въодушевлени отъ тѣзи сцена, всичкитъ се прѣдставляваха като отъ други духъ. Оживляваха се отъ въсторгътъ на съзаклятнийтъ обрядъ, друго нѣщо не вълнуваше повече тѣхнийтъ духъ, а само куражътъ, дерзостта и мисълта за кървавото дѣло, за което ще отиватъ да се потопятъ. Въ тѣзи минута всѣка земна тварь отстѣпваше отъ мислитъ имъ. Зеленийтъ конриненъ прѣпорець съ горделивийтъ златошивъ левъ, развълнуванъ по планинското пространство, прѣдаваше имъ свѣжа гордость, буйна дерзость, прѣобладание на по-голъма трѣвога, но съ горѣща сила за самопожертвувание.

При гласътъ на въйводата „прогответъ се“ всички се приготвиха за пѣть. Михлеми, сулфати, мошамы и пр. се прѣдадаха на К. Кавръковъ и на С. Николовъ. Уловенийтъ пашовъ Циганинъ натовариха съ единъ бѣкелъ сварена пелинова вода, която служеше за миеие на рани и лѣкувание простуди. Въ Илариона се намираха сачевата за изрѣзване рани и вадение куршуми.